

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 205.

Ottende Session.

54de Møde.

Mandagen den 16de Februar, Aften Kl. 7.

(Forts.)

Indenrigsministeren (fortsat): Jeg troer, at det maa erkjendes, at dersom man altid skal tage den i § 2 indeholdte Bestemmelse tilføje, at Spørgsmaalet om Udtællingen af en saadan diebliftelig paatrængende Udgift af f. Ex. 50—100 Rd. først skal forelægges Hs. Majestæt Kongen, dernæst forelægges Rigsdagen, og Lovforslaget derefter gaae gjennem begge Thing, saa vil Tidspunktet, da Udgiften skulde være afholdt, i de fleste Tilfælde forlængst være udløbet, inden Sagen kan blive afgjort. Det er ganske vist, hvad den ærede Forslagsstiller har udtalt som en Tanke, at dersom der paa Budgettet var opført en Sum til uforudseete Udgifter — Drødet: „uforudseete“ forstaaet i Budgetsproget, om jeg maa kalde det saa, og ikke bogstavelig; jeg vil f. Ex. sætte, at Udgiften kunde have været forudseet af Ens Forgænger, men ikke er blevet det, saa kunde man i en vis Forstand sige, at Udgiften havde været forudseelig, medens det paa den anden Side dog maatte indrømmes, at den maatte betragtes som uforudseet i det Dieblift, den skulde afholdes — jeg siger, at dersom der paa Budgettet var opført en Sum til „uforudseete Udgifter“, og Forstaaelsen af disse Ord var nærmere betegnet, saa vilde Forholdet tildeels stille sig noget anderledes. Men dette ligger jo endnu ganske udenfor det nærværende Lovforslag. — Jeg erkjender forøvrigt villig, at den særdeles Beto-

ning, som lægges paa det Spørgsmaal, om Rigsdagen er samlet eller ikke, naar en Udgift udover Finansloven foretages, har sin Analogi i Grundloven, nemlig ved dens Bestemmelser om de foreløbige Love; men paa den anden Side maa jeg dog henlede Opmærksomheden paa, hvad der jo vil være vel bekendt, at i det ældste constitutionelle Land anseer man ingenlunde Parlamentets Samværen som en Omstændighed, der hindrer Regjeringen i at træffe saadanne Foranstaltninger, der i og for sig ere lovstridige, og som altsaa senere trænge til Approbation; nogle af de meest indgribende foreløbige Love — efter vor Sprogbrug — ere i England blevne til, medens Parlamentet var samlet — det viser Englands parlamentariske Historie — saaledes blev f. Ex. Bestemmelsen om Suspension af Sedlers Indfrielse mod Sølv truffet af Ministeriet uden Lovhjemmel med 24 Timers Frist paa en Tid, da Parlamentet var samlet. Jeg erkjender ganske vist, som jeg allerede har sagt, at der i Grundlovsbestemmelsen om de foreløbige Love ligger en Analogi for den Betydning, man har lagt i Rigsdagens Samværen, men idet vi her udtale os om Sagen i dens Almindelighed — og vi ere jo enige om, at der ikke kan være Spørgsmaal om at gennemføre den i denne Session — har jeg dog villet udtale, at jeg har særdeles store praktiske Tvivl ved disse bindende Bestemmelser; jeg troer, at det vil vise sig, at de to Forskrifter i § 2, jeg har omtalt, saavel som flere af de i Loven indeholdte Forskrifter ere et Forsøg paa at slaae tvingende Formbestemmelser fast, for at opnaae Formaal, som i Virkeligheden udvikle sig ad en anden Vej, igjennem den hele constitutionelle Tingenes Gang, ad den Vej troer jeg,